

|| Φρ. Ἀπίκ-κον πάει τὸ κατοῦρημάν του (ῥέει πρὸς τὰ κάτω ἄνευ ὀρμῆς, ἄρα ὁ οὐρῶν εἶναι ἀδύνατος, ἐπὶ γέροντος ἢ ἀσθενοῦς) Μεγίστ. 2) Μεταφ. ἐτοιμῶς πολλαχ. : Εἶμαι ἀπίκκον (ἐτοιμος πρὸς ἀναχώρησιν, πρὸς ἐκκίνησιν διὰ πλοίου ἢ καὶ ἄλλως) πολλαχ. Ἀπίκ-κον-ν-ἔν (εἶναι καθ' ὅλα ἐτοιμος) Μεγίστ. Στέκει ἀπίκκον (εἶναι ἐτοιμος) Πελοπν. (Μάν.) Ἀπίκκον πρέπει νὰ βρέθῃς μόλις σὸφωιάξανε κ' ἤτρε-
ξες νὰ μὴ χάσης (πρέπει νὰ = θά) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ὁ βασι-
λέας ἐκάειτον ἀπίκ-κον μὲ τὸ σπαθί, κόβγει τὴν κεφαλὴν του
(ἐκ παραμυθ.) Σύμ. Ἐβάσταν τὸ σπαθάκιν του σηκωμένον,
ἂν τύχη πάλε τίποτε, νὰ ἴναι ἀπίκ-κον (ἐκ παραμυθ.) αὐτόθ.
β) Προθύμως Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) :
Ὅ, τι σοῦ λέω πρέπει νὰ βρίσκεσ' ἀπίκκον νὰ τὸ κἀνης
Ἀπύρανθ. Αὐτεῖν' ἢ γ'ναῖκα στέκει ἀπίκκ' ἔς τὸν ἄντρα τ'ς
Αἰτωλ. Ἀπίκκ' στέκουμι ἔς τ'ς γουνεοὺς μ' ἰγὼ (εἶμαι πρό-
θυμος εἰς τὰς θελήσεις των) αὐτόθ. γ) Ἀκριβῶς Κεφαλλ.
(Λειξούρ.) Ρόδ. (Κάστελλ.) κ. ἄ. : Ἡ ὥρα εἶναι δώδεκα
ἀπίκκον Λειξούρ. Αὐτὸς ὁ νέος εἶναι ἀπίκ-κον γι' αὐτὴν τὴν
δουλειάν Κάστελλ. δ) Αὐτοστιγμεί, ἀμέσως Νάξ. (Ἀπύ-
ρανθ.) : Ἐφώναξέ του κ' εὐρέθην ἀπίκκον. Συνών. φρ.
ἔς τὴ στιγμή.

*ἀπίκκος ἐπίθ. ἀπ-πίκ-κος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπίκκο, παρ' ὃ καὶ ἀπίκ-κον.

Ὁ πρόθυμος εἰς τὸ νὰ κάμῃ τι ταχέως, δραστήριος

ἄπικος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ. ἄπ'κους Ἡπ. (Ζαγόρ.
Τσαμαντ. Χουλιάρ. κ. ἄ.) ἀπικός Κέρκ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

1) Ὁ μὴ προσήκων, ἀνάρμοστος, ἔνθ' ἄν. : Ἀπ'κους
ἄντρας - γαμπρὸς - δάσκαλος - ἔκονκ' ἔς Ἡπ. Ἀπ'κ' ρύφ'
αὐτόθ. 2) Ὁ ἄνευ πολλῆς ἀξίας, εὐκαταφρόνητος ἔνθ' ἄν. :
Ἀπ'κ' δ'λεῖα Ἡπ. Ἀπ'κον σπῖτ' - φαεῖ - φόριμα αὐτόθ. Ἀπι-
κειὰ προῖκα πῆρα Κέρκ. Ἀπικό τὸ λές αὐτὸ τὸ χτήμα; αὐτόθ.

ἀπίκραντα ἐπίρρ. Λεξ. Βάιγ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπίκραντος. Παρὰ Βλάχ. τύπ. ἀπρί-
καντα.

Ἄνευ πικρίας, εὐτυχῶς ἔνθ' ἄν. : Πέρασε ἀπίκραντα τὴ
ζωή του Λεξ. Δημητρ. Συνών. εὐτυχισμένα.

ἀπίκραντος ἐπίθ. σύνθηθ. ἀπίκραντους βόρ. ἰδιώμ.
ἀπίκραδος Κρήτ. ἀπίκρατος Ἀθῆν. (παλαιότ.) Ζάκ. Κρήτ.
Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λακων. Τριφυλ.) — ΚΠαλαμ. Βωμ. 37
ΑΚαρχαβίτσ. Ἀρχαιολόγ. 220 — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀκί-
κρατε Τσακων. ἀπρίκαντος Λεξ. Βάιγ. Λεγρ. Μπριγκ.
ἀπρίκαδος Κρήτ. ἀπρίκατος Κρήτ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀπίκραντος. Ὁ τύπ. ἀπρίκαντος
καὶ παρὰ Βλάχ. Διὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ ν ἐν τῷ τύπ. ἀπί-
κρατος πβ. καὶ ἀγλύκαντος - ἀγλύκατος.

1) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ πικρανθῇ, νὰ λυπηθῇ, ἢ ὁ μὴ
πικραινόμενος Πελοπν. (Τριφυλ. κ. ἄ.) : Εἶναι ἀπίκραντος
ἄνθρωπος, δὲν τὸν μέλει γιὰ τίποτε Πελοπν. Συνών. ἄπι-
κρος. β) Ἐνεργ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ πικράνῃ ΚΠαλαμ.
ἔνθ' ἄν. : Ποίημ.

Ἀλείψες μὲ τοῦ τραγονδίου τὸ μέλι τὸ ποτήρι,
γιὰ νὰ πίνεται ἀπίκρατο τὸ γατρικὸ τῆς γνώσεως.

2) Ὁ μὴ ὑποστάς πικρίας, ὁ μὴ δοκιμασθεὶς ὑπὸ
πικριῶν, ἰδίᾳ θανάτου σύνθηθ. : Ἀπίκραντος ἄνθρωπος. Ἀπί-
κραντη γυναῖκα σύνθηθ. Ἀπίκραντη καρδιά Λευκ. Ἀπίκρατος
ἀπέθανε Λακων. Ἐπέρασε ὅλη τῆς τῆς ζωῆς ἀπίκραντη Παξ.
Πρῶτα ἦταν κι αὐτὸς ἀπίκραντος, μὰ ἀφόντιας ἔχασε τὴ γυ-
ναῖκα του πικράθηκε αὐτόθ. Ἀπίκρατη νὰ ἴσαι! (εὐχὴ)
Ἀρκαδ. Χαρούμενος κι ἀπίκρατος καὶ καλοσαλισμένος ἢ Χαι-
ράμενη κι ἀπίκρατη! ἢ Χαρούμενοι κι ἀπρίκαδοι καὶ καλο-

καρδισμένοι! (εὐχαί) Κρήτ. Οἱ τίμιες μου χαρὲς καὶ τ' ἀπί-
κρατα χρόνια μου ΑΚαρχαβίτσ. ἔνθ' ἄν. || Ἄσμ.

Νὰ ξεφυτρώσῃ ἀπίκραντος, νὰ τρώῃ οἱ πεθαμένοι
(μοιρολ.) Λευκ.

Σὲ τούτην τὴ γειτονιά δὲν πρέπει νὰ ἴν' φεγγάρι,
μόν' πρέπει νὰ ἴν' συννιφὰ κ' ἓνα βαρὺ σκοινιάδι
γιὰ νὰ γεννεῖτ' ἀπίκραντους νὰ τρώῃ οἱ πικραμένοι
(ἐκ μοιρολ.) Στερελλ. (Ἀκαρναν.) Συνών. ἀλύπητος 1,
ἄλυστος, ξένοιστος. 3) Ἐκεῖνος ὃν διῆλθέ τις ἄνευ
πικριῶν Πελοπν. (Ἀρκαδ. Τριφυλ.) κ. ἄ. — Λεξ. Δημητρ. :
Ἐπέρασα ζωὴ ἀπίκρατη Τριφυλ. Ἀπίκρατα χρόνια (οὕτω
λέγονται τὰ ἔτη τῆς παιδικῆς ἡλικίας) Ἀρκαδ.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀπρίκαιη καὶ ὡς κύριον ὄν. ἐν
παραμυθ. Ἀθῆν. (παλαιότ.)

ἄπικρος ἐπίθ. Κύπρ. — Λεξ. Αἰν. Βλαστ. ἄπικρους
Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄπικρος.

Ὁ μὴ ἔχων πικρίας, λύπην ἔνθ' ἄν. : Ἀπικρους ἄνθρου-
πους αὐτὸς Αἰτωλ. Ἡθίλα νὰ εἶμι ἄπικρους σὰν αὐτόν αὐτόθ.
Συνών. ἀπίκραντος 1.

ἀπίλωτος ἐπίθ. Κρήτ. (Μεραμβ.) Χίος ἀπίλωτος
Κρήτ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀπίλωτος. Πβ. Βουστρών. (ἐκδ.
ΚΣάθα Μεσν. Βιβλ. 2,457). Ὁ τύπ. ἀπίλωχτος παρὰ τὸ
*πιλωχτός < πιλώθω.

1) Ὁ μὴ πεπιεσμένος, ἀσυμπιεστος Κρήτ. (Μεραμβ.
κ. ἄ.) : Ἐτοῖα ποῦ βάνεις ἀπίλωχτα τὰ μαλλιά ἔς τὸ τσουβάλι
δὲ θὰ βάλῃ μουδὲ δυὸ ὀκάδες Κρήτ. || Παροιμ. φρ. Ἀπίλωτα
τά βαλε (ἐκινδύνενσε μεγάλως) Μεραμβ. Ἡ σημ. καὶ μεσν.
Πβ. Βουστρών. ἔνθ' ἄν. «τζαμιλοτ-τία ἀπίλωτα». 2) Ὁ
μὴ συνηθισμένος εἰς ἐργασίαν τινὰ Χίος : Ἀπίλωτος ὁ κατ-
μένος καὶ δὲ μπορεῖ νὰ κάμῃ πολλὴ δουλειά. Ἀπίλωτο ζῶ.
Συνών. ἀμάθευτος 2, ἀμάθητος 2β, ἄμαθος 2, ἀσ-
νήθιστος.

ἀπιπέρωτος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.) ἀπιπέρουτος Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πιπερωτός < πιπε-
ρώνω.

Ὁ μὴ ἐπιπασθεὶς διὰ πεπέρεως ἔνθ' ἄν. : Τὸ φαεῖν
ἐφῆκες ἀπιπέρωτον Τραπ.

*ἄπης ὁ, ἄπ-πης Κύπρ. ἄπ-πη ἢ, Κύπρ. Πληθ. ἄπ-πι-
δες καὶ ἄπ-πιες Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄπιος, ὁ ἀρσενικῶς παρ' Εὐσταθ.
Opusc. 136,1. Πβ. καὶ ΣΜενάρδ. ἐν Ἀθηνᾶ 41 (1929) 48.
Ἡ γραφὴ ἄππιος ἐν κώδ. Γεωπον. Ρ 10,25,1 (ἐκδ. Beckh)
«ἄλλοι δὲ εἰς ἀγγεῖον καινὸν κεραμεοῦν ἐπιβάλλουσι τὰς
ἀππίους».

Τὸ δένδρον ἀπιδέα ἔνθ' ἄν. : Ὁ ἄπ-πης μου ἔν' ἀμ-μα-
τερός (ἐμβολιασμένος) Ἐχομεν ἔσ-σω μας μίαν ἄπ-πην μεάλην
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπία. Ἡ λ. ὑπὸ τοὺς τύπ. Ἀπ-πη καὶ
Ἀππιες καὶ ὡς τοπων. Κύπρ.

*ἀπισσολόγητος ἐπίθ. ἀπ'σολόιστος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πισσολογητός
< πισσολογῶ. Ὁ τύπ. ἀπ'σολόιστος κατὰ τὰ ἐκ τῶν
εἰς -ίζω ρ. παραγόμενα.

Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν κατηράσθησαν διὰ τῆς φρ.
πίσσα ἔς τὰ κόκκαλά του : Τώρα δὲ εἶσαι σὺ ἱκανὴ νὰ
πῆς πῶς τὸν ἔχεις ἀπ'σολόιστο!

ἀπίσσωτος ἐπίθ. Κρήτ. Πελοπν. (Λακων.) Πόντ.
(Κερασ. Κρώμν. Οἶν. Σάντ. Τραπ.) — Λεξ. Περίδ. Αἰν. Βυζ.
Πρω. Δημητρ. ἀπίσσουτους Μακεδ.

